

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. Β. — Για τις Επαρχίες Δρ.
Για το Εξωτερικό Δρ. Χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρέμεις (2 Δρ. την τρι-
μηνία) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στέλλει μπροστ
τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

Τα περασμένα φύλλα του Νουμάς πουλιούνται
στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Ομόνοια
Εθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχί-
δρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός Υπόγειου Σιδη-
ρόδρομου (Ομόνοια), στο κιάκι Γιαννοπούλου (Χα-
τεία), στα βιβλιοπωλεία «Εστία» Γ. Κολάρου και
Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία των Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-
λείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η αρεσάστια μας — Ο Κόντος — Τα τραγού-
δια του Εφταλιώτη — Η σαπιονεολαία μας.

ΜΙΑ μέρα ο κ. Μηλιαράκης, ο καθηγητής, συ-
ζητώντας με φίλους του για τα Ρωμαϊκά πράγματα
έλεγε πως το Ρωμαϊκό πάσχει γενοκτονικό όρ-
γασμό.

Πόσο σωστός είναι ο χαρακτηρισμός της άρρω-
στίας μας, το είδαμε τώρα τέλει ταίρια. Φοβέρες,
κακοί, πατινντί, προνουσταμένα, και... τούτ' με
μία Υπουργική αλλαγή κάμα και χαμουρητό.

Ο όργασμός μία στιγμή μόλις βροντάει κράτησε
και τώρα, σαν άγρια γεροντάκια, νηπεία και προ-
σευκή για να σώσουμε την ψυχή μας.

*

ΓΙΑ τον καθηγητή Κόντο ο «Νουμάς» είπε τη γνώμη
του δω και λίγο καιρό (άρθρ. 346, σελ. 4) σε χειροστυ-
χανε τα σερντάζονα της διδασκαλίας του. Αργότερα,
μπορεί και μόλις ξανάρχισουμε την έκδοση του φύλλου
θα γίνει πλατύστερος λόγος για το έργο του Κόντου στο
«Νουμάς», γιατί συμφωνούμε μαζί με το Δασκάλό μας τον
Ψυχάρη πως ο Κόντος αντί να βλέπει, το έναντι όψι-
λυσ, ως είναι κι αρνητικά, τον αγώνα της Δημοτικής
αφού αποδείξει άγραμματα τους όλους τους αστήρες της Κα-
η αρεσάστια.

*

«ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ», είναι ο τίτλος του έμμετρου βι-

στο ξανάμα της άπλετης φαντασίας του μία πλα-
στική μορφή, νόρμονοίσε σε μία κάπως, έστω και
μουσικά (όπως το κοπανάει ή αισθητική του συμ-
βολισμού) καθαρή περσάστια στα συγχεμένα διει-
ριάσματα και θολά ιδεάματα που βασκίζουν το
μαυλό του.

Κι ωστόσο καθάλλο παρὰ ανάξιος προσοχής όλό-
τελα, σαν άλλους συνανθρώπους του, είναι αυτός ο
ξαναμένος όργιστής του «Αλαφροσκιώτου». Πρώτα
μπορεί και στιχουργεί καλά συνήθως, τεχνικά και
ρυθμικά κι όσο κι αν καταντάει στο μανότονο, κά-
ποτε βρίσκει μία άρμονία και μία έφτανησιότικη
γλυκάδα. Οι στίχοι τούτοι λ. χ. καθάλλο είναι ή
άσχημοι :

Να συγκεκριάσω δυο αγαθά στη ζωήν έχω λογιάσει,
Να πνέω γυμνός το πέλαγο και σφίγγοντας τη ζώνην
Στον άλαφρο χιτώνα μου, να μπούνε στον έλαιώνα.
Και τα κοπάδια, όσων πλατιά ποτάμια, όπου κυλάνε,
Με τον όλο των κουδουνιών στην ξέρα, όσων ποτάμια
Που δέ σιγάει το διάβα τους, ν' άκούω και στην
ψυχή μου

Νάνε ο ρυθμός δόγιγτος του 'Ιόνιου, πώς, σάν πέφτει
Ο άγέρας πλέον γαλήνια και πλέον ψηλό το κύμα

βλίου που από χτες φρέσκο κι δρόροσο, στολίζει το γρα-
φείο μας. Οι «Παλιοί σκοποί» είναι τα παλιά, με πάντα
καινούρια τραγούδια του Αργύρη Εφταλιώτη, είναι οι ά-
θάνατες μεταφράσεις του Σέλειου, του Μπάβρον κτλ., είναι
α' Ο Καθρέφτης του Πύργου μου», είναι τα «Σονέτα» του,
είναι τα γιομάτα γλύκα κι άπαλοσάνη τραγούδια του.

Γι' αυτό το βιβλίο θα γίνει άργότερα ο προεόμνος
λόγος στο «Νουμάς». Σήμερα το αναγγέλλουμε μονάχα και
το συσταίνουμε στους αναγνώστες μας.

*

ΕΝΑ πλουσιόπαιδο, ο γιος του τραπεζίτη Σκουζέ, πυ-
ροβόλησε κάπιο φίλο του την περασμένη Δευτέρα το βράδι,
κάτου στο Ν. Φίληρο, σε μέρος κεντρικότατο. Τούτησε
πέντε πιστολιές, τον έλδωσε στο πόδι, και ύστερα μπήκε
μ' όλη την ήσυχία του στο αυτοκίνητό του και όρμεο για
το σπίτι του. Περάσανε τριάντα άλάκαιρες ώρες χωρίς να
ένοχλήσει το μουσκαναθρεμένο κανείς. Γίος τραπεζίτη, σού
λείει άλλος. Α σκοτώσει κ' ένα δού, δεν είναι και τόσο
σπουδαίο το πράμα.

Ας είναι! δεν πρόκειται γι' αυτό την ξέρουμε πολυ-
καλά τη Ρωμαϊκή Πολιτεία και τα τέτα με μās ξεπλά-
ζουμε. Αν κάνουμε λόγο, τον κάνουμε μόνο και μόνο για
να πούμε πόσο φίνε φέρθηκε και σ' αυτή την περίπτωση
ή «Ακρόπολη». Πήρε το ζήτημα από τη μεριά που πρέπει
νάν το πάρει. Κ' έτσι στο φύλλο της Τετάρτης με κάτι
δυνατά άρθρα της και μ' ένα άθάνατο Ιντερβιού που πήρε
με το μουσκαναθρεμένο μύρτη μās έδειξε πόση σάπια και
πόση άδικοτροπία και πόση σιχασιά λιμνιάζει στην ψυχή
της φεουδαριστοκρατικής νεολαίας μας — αν παραδεχτούμε
πέντε πως μπορούμε νάχουν και τα παραδοπαίδια της Α-
θήνας ψυχή.

Παιδάκι δεκαννιά χρονών ο γιος του Σκουζέ, κι όμως
μιλούσε στο συντάκτη της «Ακρόπολης» με άδικοτροπία
έξηγνάρη-παρλυμένου.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ

Φίλε «Νουμάς»,

Οι έφημερίδες όλες πέρα πέρα κατηγορήσανε
τον κ. Ξενόπουλο πως στο καινούριο του το δραματικό
έργο, τη «Ραχήλ», ξεμεταλλεύτηκε όλα τα θεα-
τρινίστικα κόλπα κι όλες τις άντιτεχνικές μπακα-
λοσύνες για να κολακίσει τα λαϊκά γούστα και
νάν το στηρίξει στη σκηνή, να κερδίσει δηλ. μπό-
λικους παλάδες από τα ποσοστά. Η «Ακρόπολη»
μάλιστα της Κυριακής έφτασε και παραπέρα, βρον-
τοφωνάζοντας πως ή «Ραχήλ» είναι έργο άξιο για το
θέατρο του Φρέα και για ήθοποιούς του Θεσείου.

Όλ' αυτά τα βρίσκω και δίκια κι άδικα. Α-
δικα, γιατί έπιτέλους κι ο κ. Ξενόπουλος έχει δι-

κλώμα, σαν κάθε φτωχός φανερίτης, να δουλίψει
για το ψωμί των παιδιών του και δικαίαι... — Με
στο δεύτερο αυτό θα μου δώσεις την άδεια να σου
μιλήσω καπως αναλυτικώτερα.

Όσοι δηλώνουν πως παίρνουν το θέατρο για
βιομηχανία, έχουν το λεύτερο να όργιάζουν και ν'
άσελγαίνουν πάνυ στα σκινidia του χωρίς να δώ-
σουνε σε κανένα λόγο. Οι κ. κ. Τιμ. Μωραϊτίνης,
Νικολόπουλος, Ασπρέας, Αννινος, Γρανίτσας, Σπαν-
δωνης, Σπυριδωνίδης, Τσοκόπουλος, Περεσιόδης, Πολ.
Δημητσακόπουλος, Γιάνναρος, Πάπ κτλ. είναι τίμιοι
θεατρικοί βιομήχανοι και τους βγάζω με σεβασμό
το καπέλλο. Άσελγαίνουν και άποπατούν πάνυ στη
σκηνή, με όσο βρίσκεται κόσμος που πλερώνει για
να δει τα σκηνικά άφροδείματά τους, κορδώνονται
με όλο το δίκιο τους, τσεπώνουν τον παρὰ με κα-
θαρή τη συνείδησή τους, και δίνουν πέντε φάκελα
και σε Τέχνη και σε κοινό και σε θεατρώνας και σε
δλους μας.

Ο κ. Ξενόπουλος όμως δεν είναι μοναχά θεα-
τρικός συγγραφέας. Κορδώνεται και για κριτική θεα-
τρικός, και αίστηρός μάλιστα. Κι όταν ο κ. Ξενό-
πουλος σ' ένα χέρι κρατεί την κριτική πένα και
κόβεται για Τέχνη, και με τ' άλλο του χέρι χου-
φτώνει την πένα του κ. Ασπρέα και δουλεύει για
ποσοστά — τότε, με την αλήθεια, ο κ. Ξενόπουλος
παύει να είναι και καλοσυνείδητος φιλόλογος και
τίμιος βιομήχανος, αφού τα μπακαλεύεται και τα
δού.

Για νάβαι τίμιος βιομήχανος ο κ. Ξενόπουλος,
πρέπει να πάψει πιά όλότελα να γράφει κριτική, ή
(αν του κατάντησε αυτό άγιάτρευτη άρρώστια) να
κρίνει δώ και μπρός τα θεατρικά έργα μοναχά από
τη βιομηχανική τους μεριά. Η βιομηχανία είναι ή
κυριώτερος πλουτοφόρος παράγοντας και ή τρυνώ-
τερη άπόδειξη του πολιτισμού μιανής χώρας. Και
δεν ξέρω γιατί, αφού τη βιομηχανία τη δεχόμαστε
και την προσκυνούμε σε κάθε κλάδο της ζωής, να
ζητάμε να την άποκλείσουμε μοναχά από το θέατρο.

Ο φίλος σου
ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Ο ΚΑΗΡΟΣ ΜΑΣ

Φίλε «Νουμάς»,

Ο κύριος Πάλλης είχε μεγάλο έδικο να κκτη-
γορήσει τον κληρο μας πως τάχα δέ θέλει το σύν-
ταγμα και προτιμά το Χκμίτη. Το σύνταγμα κάθε
Ρωμιός το θέλει, με το αληθινό' απ' αυτό το ψεύ-

Σηκώνει ή φουσκοθαλασσιά, πλάνο και βοή γεμάτο.

Και στο γιολό έπλαγιάσαμε, με τα πολλά γελάδια,
Στον Ήπειρώτικο γιολό, πώχει το φώκι, στρώμα.
Με άκοιλονθήσατε οι γλυκές άπόβραδα γυναίκες.
Η μιά μου άκλούθα τη ζωή, το θάνατό μου ή άλλη,
Κ' ή τρίτη μου έουντροφόνε το σιωπηλό τραγούδι.
Κ' είχε γολήνις ο βαδής γιολός γραμμένο πώχει
Μέσα στον έάστερο βυθό το δίχτυ του κυμάτου.
Και τα γελάδια έφόνηκαν στον ήρμον άπλωμένα
Κι όλον έπιδναν τον πλατό γιολό και μόνον ένα
Ανάμεσό τους σκόθηκε και κίτταξέ μας τ' άλλα,
Αεγολοξέφαν μοναχά τα μάτια τα μεγάλα.

Και στα γελάδια άπλώθηκα, και ο ήπνος που με πήρε,
Σαν ήπνος μεσημεριανός άργά το νού μου έπήρε,
Τι πως χυμίζεν οι έδωδιές στην καρωμένη ανάσα,
Πάλε ή μιλιά μου άλάφρωνε των γυναιών το νόυ μου
Και όποτε ο λόγος βελίζοντας από ταυτιά μου έπέρνα,
Πότε έπνιγόταν, σαν ο άρξ της μέλισσας στον κάμπο.
Και όποι βυθίζεις σε πηγή, στενόλαιμο λογιή
Και ως το βυθίζεις, το νερό μιλεί γεμίζοντας το
Κ' έπειτα ξάφνον, ή σιωπή, θαρρείς, που έγέμισέ το,

Σε άνάλαφρα μουρμουρητά και σε άναδέματα ήσκων,
Όμοια και μένανε ή σιγή του ήπνου έγέμισέ με.

Και θα μπορούσα να ξεσηκώσω πολλά ομμάτια
από το ποίημα Ο γιολός με τα γελάδια για να
δείξω μαζί με το τεχνικό και το καλοδεμένο και
μελωδικό του στίχου και μία άλλη άκμα ποιη-
τική άρετή το ζωηρό και ζωντανό και παραστα-
τικό και λεπτοαίσθητο συχνά της καθημιάς εικόνας,
που μās ξετυλίγει ο ποιητής, σαν κταφέρνει νάβρει
για μία στιγμή — όπως στο παραπάνω ποίημα και
σε λιγοστά μικρότερα, τρία ή τέσσερα πολύ, στην
άρχή του β' μέρους του «Αλαφροσκιώτου» — κα-
πια ψυχική γαλήνη και καθαρότητα στην έκφραση,
αν όχι και μία καθαρότητα ιδέας, όπου δηλ. ξε-
χνάει την υπεράνθρωπη ύπόκριση κι άφίνει, αν όχι
την ψυχή, τις αισθήσεις κάνε νάντιληφτούν άνθρώ-
πιν. Έπειτα έχει αυτός ο ποιητής ένα αίσθημα
της γλώσσας άρκετά γερό κ' έκνν πλούτο λεχτικό
στη διάθεσή του, που όχι σπάνια τον μεταχειρίζε-
ται καλόστοχα και καταφέρνει να μās δείξει τι όρ-
γανο άρμονίας, τί μέσο έκφρατικό της όμορφιάς
μπορούσε να γίνει κι αυτός κοντά στα άλλα προσόντα
για μία πιο ειλικρινή ποιητική προσπάθεια, για

τικο δὲν ξέρω ἂν ὀλοὶ μὲς οἱ Ρωμιοὶ δὲν προτι-
μοῦμε τὴν παλὴν ἐποχὴ. Ἄδικα κατηγορεῖ τοὺς
παππάδες μὲς πῶς ἔχουνε ξεχωριστὲς ἰδέες ἀπὸ
μᾶς· μήπως ἀνήκουνε σὲ καμιά ξέχωρη ράτσᾳ ἢ ἡ
κατηγορία ποὺ τοὺς κάμνει πῶς ἔρχονται ἀπὸ πα-
ρακατιανὲς φασίλιες εἶναι τάχα ντροπὴ; Ποιανοῦ
μᾶς ὁ πατέρας ἢ τὸ πολὺ ὁ παπποῦς; δὲ βαστᾷ
ἀπὸ παρακατιανὴ ράτσᾳ; Ἄν παρακατιανὸς λογί-
ζεται ὁ φτωχὸς ἢ ὁ χωριάτης.

Ἐγὼ σ' ὅλες τοὺς τίς κατηγορίες μὲς βρίσκω
ἀλήθεια πῶς κάποτε νικᾷ τὸ παπαδίστικο πείσμα
καὶ τὸ συμφέρο, τὴν ἐθνικὴ ἀνάγκη· μὰ ἂν ὀλοὶ οἱ
παππάδες μὲς μπορούσανε νὰ νικήσουνε αὐτὸν τὴν
πειρασμὸ τότες θὰ εἴμασταν πρότυπο ἔθνους. Καί
μήπως ἐμεῖς οἱ λαῖκοι ποὺ ἔχουμε τόσες καὶ τέτοιες
ἀπαίτησες βάζουμε πάντα μπρὸς ἀπ' τὸ δικό μὲς
πείσμα καὶ συμφέρο, τὸ συμφέρο τοῦ ἔθνους; Ἄν
ναί, τότες ἔχουμε δικίον νὰ τοὺς βρίζουμε, εἰδεμὴ
μόνε αὐ ἀναμάρτητος τὴν λίθον βαλίτω.

Μ' ὅλα ὅμως τὰ λάθη ποὺ ἔκαμε ὁ κ. Πάλλης
στὴ διατριβή του, δὲν εἶχε δικίον ὁ τύπος νὰ τὸν πῇ
προδότη, γιατί ἀλήθεια δὲ γνωρίζει τί ἐστὶ Πάλ-
λης· ὁ Πάλλης μόνε δὲν ἐξέταζε καλὰ καὶ γελά
στηκε στὴν κρίση του, καθὼς γελάστηκε καὶ ὁ
«Νουμάς» νὰ τὴν υπερασπίσῃ.

Τώρα ἔα ἴσα ἔχουμε ἀνάγκη ἀπ' τὸν κλῆρο
μᾶς· εἶναι τὸ μόνο συνδετικὸ τῆς Ρωμιότητος στὴν
Τουρκίᾳ σ' Ἀνατολὴ καὶ Ρωμιότητα καὶ στὸ πῶς μὲ
κρὸ χωρὶ ἔχει τὰ πλοκάμια του, μέσον αὐτοῦ
ὀλοὶ μὲς· συνεννοῦμαστε, καὶ ὅσο ἔχουμε τὸ σύνδε-
σμο ἀπὸ τὸ δὲ φοβούμεστε οὔτε ἀπ' τὰ Τούρκικα
κομητάτα, οὔτε ἀπ' τὴς φοβέρες τοὺς πῶς θὰ μᾶς
ἐκτουρκίσουνε· ἀπὸ μᾶς φοβούνται καὶ γι' ἀπὸ
χτυποῦνε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τοὺς Μητροπολίτες,
ἐκεῖνο ποὺ φοβούμεστε νὰ ποῦμε ἐμεῖς (γιατὶ ἀκόμα
φοβούμεστε νὰ μιλήσουμε)· τὸ λένε οἱ παππάδες
μᾶς, καὶ μὲ περηφάνειαν λέγω πῶς ἔχουμε μερικὸς
ποὺ εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν παλληκαράδες. Μὲ ποῖο
μέσο ἐμεῖς βγάλαμε τοὺς 23 βουλευτὲς; καὶ μὲ
ποῖο μέσο στὴν ἐρχόμενη περίοδον θὰ βγάλουμε πῶς
πολλοὺς; μὲ τὸν κλῆρο, ποὺ ἀλήθεια δὲ μᾶς διου-
κεῖ παρὰ ἀκολουθῆ τὴ θέλησή μᾶς, τὴ θέληση τοῦ
ἔθνους.

Πόλη, 4 τοῦ Ἀλωνόρη 1909.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚ

(Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη)

Ἡ Γεν. Διοίκησις τοῦ Στρατοῦ ἐπρότεινε νὰ κριθοῦν
ἀπὸ ἀνακριτικὸ συμβούλιο οἱ ἀξιωματικοὶ Ζυμβρακάκης,
Κρίστακ, Γαμπανόπουλος, Χατζημιχάλης καὶ μερικὸι ἄλλοι,
γιατὶ πρωτοστατήσανε στὸ κίνημα τῶν ἀξιωματικῶν. Μὲ
τὸ Ἰταλικὸ «Tebea» ἤρθαν τὴν περασμένη Πέμπτη 350 Γερ-
μανοὶ περιττηγῆτες ἀπὸ διάφορους φιλελογικούς συλλόγους
τῆς Λειψίας γιὰ νὰ ἴδωσιν τὰρχαϊκὰ μνημεῖα κλπ. τῆς πόλεως.

μὲς σμυνότερη ἀντίληψις τῆς τέχνης. Μὰ γιὰ τὸν
ποετᾶστρου τοῦ Ἀλαφροσκιωτοῦ σκοπὸς δὲν εἶναι
νὰ μᾶς συγκινήσει, πλάθοντας σὲ ὁμορφίᾳ τὰ ψυ-
χικὰ προσόντα του, ἀλλὰ μονάχα νὰ μᾶς ἀρεδιά-
σει, νὰ μᾶς ἐπιδείξει τέτια· ἡ ποιητικὴ του
πρόθεσις δὲν εἶναι νὰ μᾶς ἐκφράσει σὲ πλαστικὴ
καὶ ρυθμικὴ ἀρμονίᾳ ἐκεῖνο ποὺ συγκινεῖ τὸ νου καὶ
τὴν καρδίᾳ του, μὰ νὰ μᾶς τὰ κηρύξει τὰ τελευ-
τάκια γιὰ τραγῶν. Θὰ μὲς χρειάζονταν νὰ ξεσηκώσω
τὰ τρία τέταρτα τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὴν ὅλη φλυαρίᾳ
γιὰ νὰ δείξω ὅλο τὸ βάθος τῆς ὑπόκρισης, ὅλο τὸ
φάρδος τῆς χειρονομίας τοῦ ποετᾶστρου. Ὁ χώρος
μὲ ἀναγκάζει νὰ περιοριστῶ σ' ἓνα μονάχα δείγμα.
Τὸ κομμάτι ἔχει τὸν παρῆντιτο : Οἱ Ὀσκούροι. Δέηση
στὴν ἀνοιξὴ καὶ στὸ λαό.

Ποίηστε με, ποίηστε με
Καὶ κέντρωσέ με ἐξὸν χωριάτη
Ποῦ ὥσὰ γυνήκιαν ἀνέβασες
Τὴν πλάση, σὸ ψηλὸ σου τὸ κρεβάτι,
Ποῦ τρεῖς φορὲς σοῦ ἀλλάξανε
Τὰ δόντια, γιὰ ν' ἀλλάξῃ μετ' τὴν τρίτη
Γενιά, τὸ κρεθαρόφωμο·
Στὸ βαρυθμέλω σου σπίντ

ΜΕ ΜΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 23 Ὀκτωβρίου
1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	» »	25,000
1 Κέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
8 Κέρδη	» »	1,000
118 Κέρδη	» »	100
887 Κέρδη	» »	50

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰς περὶ τὰς ἐφημερίδων πρὸς
δραχ. μίαν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στὸλου καὶ τῶν
ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

μας.—Οἱ σεισμοὶ στὴν Ἀμαλιάδα καὶ στὰ γύρω χωριὰ ἐκ-
κολοῦθον.—Τὴν περασμένη Πέμπτη πέθανε ὁ καθηγητὴς
Κ. Κόντος.—Στὴς Πηγὲς τῆς Αἰδηψοῦ βρέθηκε ράδιο. Τὸ
ὑπουργεῖο διόρισε ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς καθ. γ. κ. κ. Δαμ-
βέργη, Αἰνιότη καὶ Κομνηνὸ νὰ ἐξετάσῃ καὶ τίς ἄλλες
πηγὲς τοῦ τόπου μας.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Νουμάς» παύει ἀπὸ τοῦτο τὸ φύλλο,
ὅπως γίνεται κάθε καλοκαίρι, γιὰ ἓνα μῆνα καὶ
θὰ βγεῖ στὴς 30 τοῦ Τρυγητῆ.

—Ἀνάμεσα σ' ἄλλα ποὺ ἐτοιμάζει ὁ «Νουμάς» σὰ
θὰ ἐκνεκρίσῃ, εἶναι καὶ ἡ «Σαμαθιάκη» τοῦ Ἰδῆ—μὴ μὲ
ἄλλη πολιτικοκοινωνικὴ μελέτη ποὺ θὰ τυπωθεῖ πρῶτα στὸ
«Νουμάς» καὶ θὰ βγεῖ ὕστερα καὶ σὲ βιβλίον.

—Ὁ Πέτρος Βασιλικός, ἔξω ἀπὸ τὰλλα, μᾶς τάξει
πῶς θὰ μᾶς στείλῃ κομμάτι ἀπὸ τὴ μετάφραση τοῦ
«Φάουστ», καθὼς καὶ ἀλτάρη τὴν «Ἰριγένειαν» τοῦ Γκαίτε.

—Στὴν ἐπιφυλλίδα μᾶς, ὕστερ' ἀπὸ τὴ διακοπὴ, θὰ
δημοσιευθεῖ ρομάντζο τοῦ κ. Πέτρου Ψηλορείτη (καινούριον
ψευτόνομα τοῦ Κάρμα Νιρβαχ)· «Σπασμένες ψυχές». Καὶ
ἡ κ. Πιτρούλα Ψηλορείτη (τὸ καινούριον ψευτόνομα τῆς δ.
Γαλάτεια «Ἀλεξίου») ἀρχίνας τὴν «Κόκκινη ζωή» ποὺ θὰ
δημοσιευθεῖ καὶ αὐτὴ στὸ «Νουμάς» ἀργότερα.

—Ὅσο δὲ θὰ βγαίνει ὁ «Νουμάς», τὸ γραφεῖο μᾶς
θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ μονάχα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τίς 9—11.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κυρίαν Φ. Τζαλ. στὴν Πόλη, λάβαμε τὴ συντροφὴν
κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Κ. Δ. Τόνα τὸ δημοσιεύουμε σή-
μερα· τῆλο ἀργότερα. Στείλε μᾶς καὶ ἄλλα.—κ. Θ. Κουγ.
στὴν Καβάρνα. Λάβαμε συντροφὴν κτλ. κ' εὐχαριστοῦμε.
Σοῦ στέλνουμε φύλλα, βιβλία καὶ γράμμα.

Κεντρώστε με μὲ τὸν δοκρὸ
Κάθε φιδιού, ποῦ ἀπὸ τὸ ντόμα βγαίνει,
Ἀπ' τὸν τρυφήν, ἀπ' τὸν ἀστρίτην, ἀπ' τὴν ὀχιά
Κι' ἀπ' τὴ δευρογυλιὰ τὴν ἀναμμένην,
Ποίηστε με, ποίηστε με,
Δὲν τρέμω ἐγὼ τὴ φαρμακεύτρα πλάση.
Ἄν δὲν εἶμαι ἄξιος γυιὸς τῆς, νά,
Ζητάω νὰ μὲ χαλᾷς.
Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε με ἂν ἐτρέμανε
Στὴν κούνια, τὰ βυζασταροῦδια,
Ἐμένα μὲ νανοῦριαν
Τῶν ἀντρεωμένων τὰ τραγούδια.

Ἐμέ, λεχῶνα ἡ μάννα μου,
Στὴ μπόρα τὴ Μαργαρίτην
Ποῦχε τὰ οὐράνια ἀνοίξει
Ἐσηκώθη καὶ μὲ πήρε στὴν ἀγκάλῃ τῆς,
Τὸν πρῶτον κεραυνὸ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ!

Τὸ πρόσωπό μου ἐφύλαγε
Ἡ προσωπίδα ἡ διάφανη,
Ποῦ ἡ μάννα ἀπὸ τὴν ὄψη μου,
Ἀγάλῃ ἀγάλη βράνοντας
Ἐχαμογέλια ἀχνή, νὰ μὲ γνωρίσῃ.
Δάκρυα τῆς ἀναλάμπαν στὰ ματόκλαδα.

Μάννα, ἱερώτερη ἀπ' τὴ φύση—
Καὶ κάπου ὥσὰ νὰ γινώρισε
Βαρὺ σημάδι ἀπάνω μου,
Τῆς χυψίσε βιθιά ἡ καρδιά
Καὶ σὲς γυναικες ἔκραξε
Ποῦ μὲ εἶχαν πρωτοπιάσει
Στοὺς δρόμους ὅσων νὰ χυθοῦν,
Νὰ μὲ κηρύξουν σὰ βουνά
Καὶ σὲς μεγάλη πλάση!

Τὸ ἂν εἶναι ὁμορφιά, ποίηση, τέχνη παρόμοια
ἐξῆλα κοίτσομαι, τοῦ μᾶς νὰ τὰμφιβάλλω μὲ ἔλον
τὴν κίνησιν νὰ σταλθῶ κ' ἐγὼ νὰ πάρω θέση γύρω
ἀστέριον τραπέζι τῶν ὀχτῶν τοῦ ποετᾶστρου.
Τὸ ἴδιο, ἂν εἶταν μία καὶ μοναχὴ ἡ περίστασις ποὺ
χάνονταν ἀγαθὰ παιητικὰ χηρίσματα κάτω ἀπ' τὴ
τάση τῆς ψευτοεπίδειξης, τῆς ἐπισκιάς καὶ τοῦ
μεγαλοτεντόματος, ἂν εἶταν μόνο καὶ μοναδικὸ τὸ
φαινόμενον τῆς ἐλλείψεως συνείδησης καὶ τιμιότητος
τῆς τέχνης, ὅ βίβλια τὸ φαινόμενο δὲ θαζίζε τὸ
λόγο. Ὅμως δὲν τὸ πιστεύω νὰμ' ἐγὼ ὁ μοναχὸς
ποὺ βλέπει τὸ φαινόμενο σὰ γενικὸ χαρακτηριστικὸ
τῆς ἐποχῆς μᾶς καὶ ξεχωριστὰ σὲ νιότερη γενιά.
Μόνο στὴν ἐξήγησή του, θαρρῶ, μπορεῖ νὰ μὴ συμ-
φωνάει κανεὶς μαζί μου. Καμιά ἐρεξὴ δὲν ἔχω νὰ
γυρίσω ξανά στὰ ἴδια πράγματα τὴν ὥρ' αὐτῇ. Πε-
ριορίζομαι νὰ ρωτήσω πάλι τὸν ἐαυτό μου, σὰ στὴν
ἀρχή: Δὲν ἔχει ἄλλο ἰδανικὸ λοιπὸν ἡ νιότη αὐτοῦ
τοῦ ἀθλίου τόπου ὅσον ἀπὸ τὰ κοῦφια ἰδεάσματα,
ἀπὸ τὰ κυνηγήματα καὶ τὰραδιάσματα λόγων χον-
τῶν, ἀπὸ τὸ χρονοκόπημα σὲ ἀχρὺς ἀδειούς ἀπὸ
ψυχῇ, σὲ κρυφὲς ἀδειες ἀπὸ αἰσθημα, σὲ μεγαλο-
πιάσματα καὶ μεγαλοκορδομάτα, σ' ὑπερανθρώπινες
χειρονομίες καὶ σὲ μεγαλομανεῖς ἐπιδείξεις; Σβύ-
στηκε κάθε φλόγα ἀληθινὴ λοιπὸν ἀπὸ τὴ σχώρα
τῆς σκληριάς, κάθε ἀγάπη γνήσια, κάθε αἰσθημα
ἀνθρώπινο, κάθε συνείδησις, συναίσθησις κ' εὐλικρί-
νεια; Καὶ κατάντησε κ' ἡ ποίηση σ' αὐτὴν τὴν
ἐκλασμένη Πολιτείᾳ ἓνα βγαπόντεμα, ἓνα καυ-
γάδισμα καὶ φάγωμα μονάχα γιὰ τὸ εὐκόλο θυμιά-
τισμα, ἓνα φιασίδιωμα καὶ πόρνεμα γιὰ τὸ θόρυβο
τῆς ἡμέρας; Νὰ μιλήσω καθαρότερα δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη. Ὅπου δὲν ἔχει μέσων τοῦ τῆς φλόγας, τὴν
ἀγάπην καὶ τὴ γνησιότην, δὲν εἶναι καὶ χαμὸς πολὺς
ἂν δὲ μὲ καταλάβει. Ὅμως, δίχως νάναί κανένας
πατριώτης μὲ τὸ τρεχούμενον νόημα, δίχως νὰ μπο-
ρεῖ νὰ ὑμνολογάει ἢ νὰ κλαίει τίς παλιὲς δόξες τοῦ
τόπου αὐτοῦ καὶ νὰ νειρέβεται ἓνα ἀναστύλωμα τοῦ
περασμένου, μπορεῖ νὰ λαχταράει ἓνα ἀνθρωπισμὸ
καὶ μὴ ζῶν μὲ πῶς δροσιὰ καὶ ἀλήθεια. Κ' ἐγὼ, τε-
λιόνοτας, δὲ μπορῶ παρὰ νὰ χαρίσω μὲ ὅλη τὴν
καρδίᾳ μου τίς ὑψηλὲς χαρὲς ἀπὸ τοὺς «Ἀλαφρο-
σκιωτοὺς» καὶ τὰ παρόμοια σ' ἐκείνους ποὺ τίς λα-
χταρᾷ καὶ νὰ γυρίσω μὲ παρηγορίαν στὴν τιμιότερη
προσπάθειαν τοῦ κ. Ρήγα Γκόλη, μὲ ὅλες τίς ἀτί-
λειες καὶ ἀδυναμίας τῆς μουσῆς του, ποὺ δὲ βρε-
θηκα νὰραδιάσωπαρᾶπάνω.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ